

FINANSTIDNINGEN

ONSDAG 12 APRIL 2000

Partihandel pågår

RIKSDAGSPARTIERNA är inte sena att lagreglera, men när egna villkor ska stramas upp kan de lita på de frivilliga överenskommelser som de inte låter andra träffa. Finanstillningen skrev i går om riksdagspartiernas förslag till överenskommelse om hur partifinansiering och bidrag från juridiska och fysiska personer ska redovisas, i spåren av de tyska kristdemokraternas skandal. I Sverige som i Tyskland har politik och kapital en nära relation. Och i Sverige frodas dessutom en öppen korruption, där statens medel och tjänster används i partiernas tjänst. Varför skulle moralen i övrigt vara högre här än där frågar man sig. Speciellt som Tyskland faktiskt har de regler för partifinansiering som Sverige saknar.

Men partipolitiken unnar sig alltså självsaneringens lyx. Partierna är beredda att ge just sig själva och sina motståndare en frihet under ansvar. Vilket i

"Kontrollen av partiernas bidrag ska liksom hållas på en informell och kamratlig nivå."

och för sig är en skärpning av dagens situation: frihet utan ansvar och öppenhet. Men det är ju också en omvändelse under galgen. Gör partierna ingenting själva, lär det komma från kritik från annat håll. Det gäller att stämma i bäcken. Tydligare kan väl inte klyftan mellan väljare och valda illustreras, där den politiska kåsten är inbördes solidarisk.

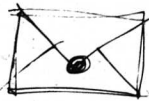
Kontrollen av partiernas bidrag ska liksom hållas på en informell och kamratlig nivå. Det behöver inte vara dåligt. Men det är väldigt symptomatiskt.

ENIGHETEN är ändå inte alldeles total. Moderaternas partisekreterare Johnny Magnusson är lite missnöjd med att förslaget inte är heltäckande och påpekar att exempelvis LO:s kampanjer mot moderaterna inte omfattas. Men sådana kampanjer märks kanske ändå, även om de lämnas redovisade. Och gör de inte det, vad är i så fall problemet?

Regleringen av partifinansieringen ter sig alltså mjuk och foglig. Vad händer om partierna ändå bryter mot de riktlinjer de håller på att sätta upp? Eller vad händer om de, i enlighet med de regler som är på väg, helt öppet redovisar partifinansiering som det borde bli liv om? Antagligen inte ett dugg. För svensk partipolitik har blivit en arena där handlingar har små konsekvenser. Det är som om dåd, ord och åsikter förlorat sin betydelse. Häromdagen skrev Björn Rosengren att miljöskatteinarna inte borde höjas. När trevaren fick mothugg gjorde han helt om och påstod motsatsen. Visst går det finfint att höja kol-dioxidskatten. Men inte för mycket.

STATSRÄDEN SLÄPPER UPP försöksballonger tills någon inte skjuts ner. Riksdagen sätter upp ett övre tak för statsutgifterna, men när det kringgås genom kreativ bokföring händer inte ett smack. Potentiella konflikter och skandaler överslår i gläspning.

Genom att inte lagreglera partifinansieringen blir partipolitikens bästa skydd dess sövande effekt. Vem bryr sig?

I FINANSTIDNINGEN den 11/4 skriver Johan Hakelius med anledning av att Lisbeth Grönfeldt Bergman ändrat

sitt beslut att inträda som ersättare för Staffan Burenstam Linder i Europaparlamentet.

En journalists främsta uppgift är att söka sanningen. Hakelius skriver i sin kommentar bland annat att: "Nu har Wachtmeister puttats ut igen. Det är naturligtvis

en slump att det sker efter en konferens där partiledningen kunnat samtala med de berörda. Och det är naturligtvis en slump att Peder Wachtmeister är en av få moderater som öppet vågat kritisera partiledningens arbete."

Hakelius försöker därmed antydå att den moderata partiledningen försökt mota bort Wachtmeister.

Hakelius skriver motsatsen till sanningen. Efter att jag fått veta att Lisbeth Grönfeldt Bergman ångrat det besked hon först givit

och var villrådig, träffade jag henne och flera andra Göteborgs-moderater. Jag avrådde mycket tydligt Lisbeth Grönfeldt Bergman att ändra det besked hon tidigare givit.

Några andra råd från partiledningen till Lisbeth Grönfeldt Bergman har inte framförts.

En enkel journalistisk källkontroll hade besparat Hakelius från att vilseleda Finanstillningens läsare.

JOHNNY MAGNUSSON

Partisekreterare (M)

Vegamössans triumf

Hela skärgården är politiskt inkorrekt

SIGNERAT

Hur många känner sig hemma bland de blonda och bredhöftade? Det genuint svenska kan inte vara exotiskt, och måste integreras med verkligheten.

Jag kunde inte hålla mig längre. Jag satte mig ner och tittade på Skärgårdsdoktorn. En lite kantig Samuel Fröler och en tonårsbutter Wilma, vad hon nu heter på riktigt. Lite förgiftad odlad fisk, flakmopeder och så äppelkrigstouchen: staten och kapitalet i form av kommunfullmäktiges ordförande och en representant för det lokala företagarrådet (klädda och friserade som om de faktiskt lyfts ur en klasskampskomedi från sjuttiotalet).

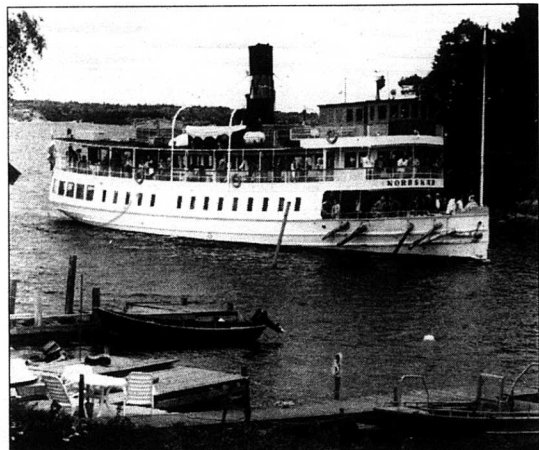
De ville bygga något rehabiliteringscenter, Örnästet eller Havsvörnen eller vad det var, men gick förstas på pumpen tack vare en fiskare med vegamössa – folket – som vägrade sälja sitt skjul vid stranden för ett pris som ungefär motsvarade insatsen för en etta i Vasastan.

Puttrigt, småsött, mysigt. Som Schwarzwaldkliniken, om ni kommer ihåg den, men på svenska. Jag blev lite besviken. På radion i helgen hade det nämligen låtits först att Skärgårdsdoktorn var fasligt politiskt inkorrekt.

ANKLAGELSEN, om jag förstod den, bestod i att hela serien var någon slags arisk smygromd. Blont hår, starka gossar som vet hur man agnar en långrev och kärnfriiska kvinnor med breda barnfödarhöfter.

Lite så var det väl, i och för sig. Men i andra sidan: är det inte sådär i skärgården? Jag brukar själv känna mig lite depraverad där ute på skären. Bland just blonda bredaxlade respektive bredhöftade, som ser ut att vakna till en rejäl portion havregrynsgröt varje morgon utan att på minsta sätt förlora sin obändliga livskraft.

Men så slår det mig att jag nog missförstod det där radioprogrammet. Det handlade egentligen inte om att Skärgårdsdoktorn är politiskt inkorrekt, det är själva skärgården som är politiskt inkorrekt.

SS Viking?

ETT slags mentalt träningsläger för nynazister.

Alexandra Pascalidou, svenska med grekiskt påbrå, intervjuades, kommer jag ihåg. Hon berättade att hon inte bjudits in – ungefär så uttrycktes det – till den svenska skärgården förrän sent i sitt liv. Och då kände hon sig, precis som jag, ur sitt rätta element. Fast inte på det där mysiga sättet man känner sig ur sitt rätta element då man är i den grekiska skärgården. Dit behöver man ju för övrigt inte bjudas in, något som uppenbarligen är nödvändigt i vår fascistoida skärgård. Till Grekland åker man helt enkelt. Om man är intresserad, vill säga. Det var inte Alexandra av kobbarna utanför Stockholm, framgick det. An mindre av tv-serien, eftersom den berättade en historia som hade fräckheten att inte knyta an till hennes verklighet.

JAG FÖRSTÅR HENNE. Jag känner likadant själv. Det var länge sedan jag åt förgiftad fisk och jag kan inte påminna mig att jag någonsin ägt en vegamössa.

Och det är, när jag tänker efter, trots allt rimligt att lägga skulden på skärgården. Andra platser som inte anknyter till ens egen verklighet – Tibet, Amazonas, den grekiska övärlden för min del – är ju exotiska. Det kan inte den svenska skärgården vara, eftersom den är svensk. Exotiska platser vill man inte se korrumperade av en massa yngre influenser som inte hör till det genuint traditionella. Nakna feta tyskar och amerikansk kultur-

imperialism har ställt till skada nog. Men skärgården, det är en annan femma.

Skärgårdsdoktorn är, inser jag plötsligt, en ren Leni Riefenstahlprodukt. Och det värsta är att de verkliga Saltöarna där ute är likadana. I verkligheten.

DET ÄR HÖG TID att göra något åt det. Någon borde stampa ut den pyrande bygg-fascismen. Beslagta draggspelet och ersätta dem med sitarer. Förverka flakmopparna och skeppa ut åsnor och kameler. Fälla midsommarstångerna och resa totempålar, eller så.

Vi kan inte längre gömma oss bakom politiska idioter som Evert Taube, som låtsades att det-únika i den svenska skärgården bidrar lika mycket till livets rikedom som estanciakulturen på Pampas, eller flickor i Havanna. Det är faktiskt en betydande skillnad.

Svensk skärgård måste bli föremål för en integrationsplan. Genast. Fröler kan väl spela Othello i stället.

JOHAN HAKELIUS
johan.hakelius@fti.se 08-506 245 75

FINANSTIDNINGEN

INGÅR I MODERN TIMES GROUP

LÄSARSERVICE BYGNET RÅNT

Beställning 08-506 245 60
Utebliven tidning 08-506 245 60
Fax 08-506 245 62
E-post pren@fti.se

VEKAV

08-506 245 00

FAK

08-14 99 30

POSTADRESS

Box 70347, 107 23 Stockholm

BESÖKSADRESS

Kungsgatan 18, 4 tr

REDAKTIONEN

E-post redaktion@fti.se

Fax 08-14 99 30

ANNONSER

Telefon 08-506 245 80

Fax 08-506 245 81

CHEFREDAKTÖR/ANSVARIG UTGIVARE

Per Lundegård 08-506 245 00

CHEFREDAKTÖR/OPINION OCH KULTUR

Johan Hakelius 08-506 245 00

Finanstidningens teckning
173 000 LÄSARE

VERKSTÄLLANDE DIREKTÖR

Peder Ramel 08-506 245 00

UTGIVARE

Svenske Finansnyheter AB

PRENUMERATIONSPRISER

Hälsa 2 443 kr (inkl moms 2 580 kr)

Hälsa 1 368 kr (inkl moms 1 450 kr)

Kvartal 745 kr (inkl moms 790 kr)

Månad 250 kr (inkl moms 265 kr)

Postgiro: 92 03 03-5

Bankgiro: 5470-1016

WEBBSIDA OCH TEXTARKIV

Finanstidningen finns tillgänglig på

internetadressen www.fti.se.

Förbehåll mot elektronisk lagring och publicering måste göras av skribenten.

Detta medges normalt inte. För oönskat material ansvarar ej.

FINANSTIDNINGEN

ISSN: 1120-882X

S.T. PRESS AB

VÄSTERÅS 2000